

Agust Ensesa Bonet
Escola de
Tastavins
del Gironès

El vi

Bru de Verdú

2008

És un vi negre de Costers del Segre amb molt bona relació qualitat-preu. Elaborat amb les varietats Ull de Llebre, Syrah i Merlot, amb bona maceració i fermentació durant uns trenta dies. Criança de sis mesos en bótes de roure americà, francès i hongarès. Aquesta curta criança en fusta de bona qualitat fa que sigui fàcil de beure i gens pesat. Color robí amb tocs d'albergínia i voraviu ver-

mellós. Aroma primària que recorda al raïm madur, el cassís i els gerds. Notes balsàmiques molt atractives. En boca es troba avellutat, amb tanins suaus i molt equilibrat. Etiqueta moderna i seriosa. Preu aproximat: 8 euros. Adequat per a carns no gaire fortes. Fa un bon maridatge amb un conil trossejat amb múrgules.

El celler elaborador: Celler Cercavins, situat

a Verdú (Lleida), està emparat per la DO Costers del Segre. Va ser fundat l'any 2003 i té un conreu de vinya d'unes cinquanta hectàrees d'extensió. Elabora també vins blancs. Ha obtingut diferents premis, entre ells al Concurs de Vins i Caves de Catalunya, Girovi. Per a més informació: www.cellercerca-vins.com i www.girovi.cat.

Col·leccionisme

El suro

Aquesta autòctona indústria gironina continua d'actualitat

Amb l'obtenció fa unes setmanes, per part d'una empresa surera gironina, del reconeixement del Pan European Forest Certification (PEFC), el món del suro continua d'actualitat en representar una de les indústries autòctones de la demarcació, i amb ple na vigència. L'empresa en qüestió és Corcho del País, radicada a Cassà de la Selva, la qual ha estat pionera a tot l'Estat espanyol en assolir una certificació tan prestigiosa.

Pràcticament cada dia els mitjans es fan ressò de totes aquelles notícies que genera la indústria del suro, des de les mateixes plantes productores, les alzines, fins a l'última manufacturació i comercialització, tant en forma de taps per a vins i caves, com per a ornamentació, aïllaments i altres objectes decoratius i de record. A les comarques gironines hi ha unes 60.000 hectàrees d'alzines sureres, el que ve a representar gairebé el 90 per cent de les que hi ha en el conjunt de Catalunya.

Tot i això, no hauríem de tancar els ulls davant de la crisi generalitzada, que també ha arribat a aquest sector econòmic, en èpoques no gaire remotes convertit en punter a bon nombre de poblacions de les comarques gironines. Per intentar pal·liar parcialment la situació, el mateix Estat acaba de crear un programa d'ajuts que, amb mig milió d'euros, revertirà tant en les esmentades localitats com en d'altres situades a comunitats que igualment puguin tenir a veure amb el suro, com ara Andalusia, País Valencià, Castella-la Manxa i Extremadura. A casa nostra la referència és la xarxa Retecork, entitat que amb la col·laboració de diversos municipis representa i defensa els interessos del col·lectiu.

Els col·leccionistes aporten igualment el seu gra de sorra a la vitalitat del món surer en atendre diverses temàtiques relacionades, com ara les xapes de cava, les etiquetes de vins i licors, elaboracions decoratives, pessebres, i tota aquella documentació al·lusiva com poden ser llibres, fotografies, postals, gravats, etc.

En tractar-se, d'altra banda, d'una activitat ben tradicional i arrelada al poble, amb unes localitats que en altres temps pràcticament en vivien, com ara Cassà de la Selva, Llagostera, Sant Fe-

liu de Guixols, Palamós, Palafrugell, Agullana o Darnius, entre d'altres, la curiositat pel suro en tota la seva extensió transcendeix fins al terreny etnològic i costumista. Diverses col·leccions de postals mostren fàbriques com R.Tauler, de Palamós; Miquel, Vincke & Meyer, de Palafrugell; o Baunach Glassner y Cia., R. Pecher, i José Battet, aquestes de Sant Feliu de Guixols; estampes que servien bàsicament com a publicitat. El gran retratista Amadeu Mauri edità una làmina i una sèrie de targetes dedicades a la Indústria surotapera. Altres exemplars mostren primers plans de taps en plena feina; triadors de taps als interiors de les fàbriques i al carrer; suredes emblemàtiques; mitjans de transport com els vaixells dels ports de Sant Feliu i de Palamós i els seus corresponents trens de via estreta, una imatge ben familiar del paisatge gironí...

La il·lustració que reproduïm correspon a una sèrie sobre les diferents províncies espanyoles: per a aquesta targeta, dedicada a Girona, veiem que es va elegir precisament la imatge d'uns pedrers de suro

Gironins del segle XIX

Martí Gimeno Massaguer

Cada vegada que coneixia algú i es presentava dient el seu cognom passava el mateix. De fet, sovint quan parlaven d'ell simplement deien «és el fill d'en Gimeno». I si l'escena es produïa mentre estava pintant, de seguida aquells ulls impertinents que l'escrutaven saltaven a la tela, com buscant-hi rastres d'influència paterna.

Martí Gimeno Massaguer, nascut a Torroella de Montgrí el 1889, va ser el primogènit del famós pintor Francesc Gimeno i de Caterina Massaguer, filla dels propietaris de la fonda on l'artista s'hostatjava quan visitava aquella vila empordanesa per pintar. Després de passar tota la infantesa a casa dels avis materns, als catorze anys Martí va marxar a Barcelona perquè el seu pare l'ensenyés a pintar. Més endavant també va assistir a classes a l'Ateneu Obrer Barceloní i el 1906 ja va participar en una exposició col·lectiva. Va ser llavors que va abandonar la capital catalana per traslladar-se a Girona, on de seguida va connectar amb alguns dels millors artistes del moment, com l'escriptor Miquel de Palol, el ceramista Joan Baptista Coromina i sobretot l'arquitecte Rafael Masó, amb qui col·laborà en diversos projectes, com el disseny d'una font per als jardins de la casa Coll de Borrassà. Segons sembla, el 1910 Gimeno Massaguer també va realitzar una escultura dedicada al Manelic de Terra Baixa, d'Àngel Guimerà.

Això passava quan Espanya estava immersa en una duríssima guerra colonial al nord de l'Àfrica. Segurament per això, Gimeno va preferir emigrar a l'Argentina abans de ser quitant per fer el servei militar. A partir d'aleshores, va donar a conèixer la seva producció tant a l'Argentina com a Catalunya, amb mostres a les Galeries Dalmau de Barcelona i Athenea de Girona. També es va dedicar a la crítica artística a la premsa signant com a M.G. Massaguer. Els seus textos van publicar-se a La Razón i La República de Buenos Aires, així com a Catalunya, una revista impulsada per compatriotes també emigrats al país americà. Així mateix, va escriure per a la revista Emporion, editada a la seva vila natal.

Arran de la Guerra Civil i la imposició de la dictadura franquista, els contactes amb Catalunya no van ser tan sovintejats i Martí Gimeno Massaguer va seguir la seva carrera artística a l'Argentina. Va morir a Buenos Aires, el 1971, quan tenia 82 anys.

Xavier Carmaniu Mainadø
Historiador
i periodista

Xavier Romero